

ТЕЛЕБАЧЕННЯ НА ВІЙНІ

Вадим Пепа

Певно, багато хто пам'ятає французьку кінокомедію “Бабетта іде на війну”. А телебачення, яке накриває нині інформаційний простір в Україні, – уже на війні. Здавалося б, мали відійти в минуле так звані “собачі бої”. Вони одурманювали маси за горезвісних часів того проклятого народом президента, який з переляку перед гнівом повсталого молодого покоління наклав п'ятами, утік відомо куди з мільярдами бюджетних коштів не в кишенях, а в камазах і на борту вертольота. Нехай би майстри того діла “вільнодумствували в шинку” чи ще по якихось там забігайлівках. Але ж ні. В глибокій скорботі краються серця мільйонів свідомих громадян, для котрих Україна – рідна мати. А на телеканалах, які в жодному разі не повинні бути стічними канавами, вирують пристрасті. Ті й ті ведучі переймаються насамперед тим, аби не стільки подати, як зіштовхнути, протиставити різні точки зору на події, які болючі, криваві, згубні, незбагненно несправедливі.

Кожен уявляє себе стратегом, коли бачить “бій зі сторони”. Це мудре судження з геніальної поеми Шота Руставелі “Витязь у тигровій шкурі”. Саме такі – “зі сторони” – й виставляються в телепередачах, про які мова, опонувати керівникам Міністерства оборони, СБУ, міліції. Особливо талановито претендують на ролі палких захисників Батьківщини ті, для кого світ клином зійшовся на дострокових парламентських виборах. У них одне на умі: як утертися в довіру задурманеному електорату. Як показати, що готові вкотре вже покласти життя за... довічне словоблудство у Верховній Раді.

Всі вони не жаліють ні голосових зв'язок, ні нервів. Зриваючи голоси, ріжуть “правду-матку”: генерали – не такі, а сякі-такі. Не вміють. Не знають. Горє-стратегі. Не забезпечують. Не ті накази підписують. Не ті команди віддають. Підставляють героїчних солдатів на поталу ворогам.

От якби критикан командував! Він ніколи ніякого пороку не нюхав. Але такого б жару підсипав вишколеним російським диверсантам, що куди! Дав би прикурити інтервентам під орудою полковників ГРУ Росії, колишніх командирів російських підрозділів спеціального призначення в Прибалтиці, Боснії, Чечні. Або під команду нещодавнього російського керівника Держбезпеки в Придністров'ї. Перетворив би на брутальну колонию танків, камазів, бронетехніки, “Градів”, “Торнадо”, “Буків” та всілякої важкої артилерії з бездонного черева Російської Федерації. Заткнув би жерла гармат і мінометів, які безкарно вивергають вогонь на українських прикордонників з території Росії.

Коли російські резиденти в Збройних силах України підривали боєздатність армії, хто тільки не мовчав! Ні пари з вуст. Як води в рот набрали. А тепер прокинулися, як окропом ошпарені. Тільки що ж у них на думці? Підпускають фальшиві ноти в критиканському хорі. Чатують назирці члени нібито нової партії зі старих кадрів. Ті, що вже й самі не пам'ятають, скільки разів перефарбовувалися. З лютих атеїстів – на ревних віруючих. З комуністів – на демократів. З демократів – на регіоналів. З регіоналів – на

вовків в овечих шкурах. У них очі горять: укусити б не їхню владу. Спробуй угадати, хто з них “підсніжник” – прихований агент, провокатор.

Як потопаючий за соломинку, хапаються за підступне. Товчуть одне й те ж: “Усі – однакові. Крали й крастимуть”. І друге: “Усі брешуть”. Не критикують по ділу, щоб щось поліпшити та позбутися недоліків, а підступно дискредитують, очорнюють вищу владу, підточують, як шашіль, міць держави.

Зомбованій масі – єлей на душу. Ніде й ніколи ніякої моралі, ніякої совісті. І вони – не гірші. Не для них правічна народна порада: переступи, а не займи. Пусте. Чому б не красти? Як умієш, обдури. Крий матом ліворуч і праворуч. Гостри ніж на собі подібного. Грабуй. Бий. Убивай. Викрадай заложників. Катуй. Мордуй. Знущайся зі слуг Божих. Загрібай землею неугодних священників у ровах – без хреста й сліду. Кидай понівечені трупи в гниле озеро. З розпоротими животами й доважком на спині. Аби не спливали. Щоб кінці у воду.

І для кабельних та ефірних стічних каналів, себто для телеканалів, осідланих сепаратистами на тероризованому Сході України, посилають підказки, як брехати, як одурманювати, як обдурювати.

Пропаганда з Москви – однозначна. Цілеспрямована. Цинічна. Облудна. Брехлива до божевілля. Ніяких відхилень від автозаківської генеральної лінії. Дисципліна конвоїв у мордовських таборах: “Крок ліворуч, крок праворуч – стріляю!” А з телеящиків в Україні – і нашим, і вашим. І що ж виходить? Озброюють злісно налаштованих проти української національної свідомості отруйною риторикою. Та ще й як озброюють! Хоча б і таким. З передачі в передачу виводять на екран графіки зростання популярності президента Російської Федерації – до захмарного відсотка нібито опитаних. Та хіба ж не зрозуміло, що цифри дуті? Фальш. Для чого ж його нав’язливо втовкмачувати у свідомість телеглядачів в Україні?

Чи ж не варто повсякчас звертатися до тих відважних, неупокорених у сусідній державі (а їх, поза всяким сумнівом, не один мільйон), котрі налаштовані проти безумної агресії, експансії, звірячої війни так само, як і незрівнянна з мізерною часткою бандитів більшість громадян України? Виводити б на світ Божий світлоносні думки. Кремлівська верхівка прийшла і відійде, як хто тільки не приходив і відходив. Частіше – з ганьбою. Осуджена історією або й проклята. А світлі розуми і в Санкт-Петербурзі, й у Москві та інших містах і краях, де якийхось два-три роки тому заявляли про себе українські культурні товариства, не дадуть зупинити колесо історії; хай там що, а не дозволять загальмувати розвиток цивілізації, а тим паче – увергнути планету в Армагеддон Третьої світової війни.

Рупор теперішньої кремлівської політики – міністр закордонних справ. Нерідко віщає так, що хоч дітей ним страхай. Народився у Тбілісі у вірменській сім’ї. Який геноцид спостигав вірмен наприкінці XIX ст., якої різанини зазнали вони від Османської імперії у 1918 році, в Україні знають. І співчують. А яка біда спіткала Грузію в ХХІ ст. людство не тільки чуло, а й бачило на екранах телевізорів. Стражденна Україна втратила десятки мільйонів життів лише в пеклі Голодомору 1932–1933 рр., репресій 1937 року, на полях битв Другої світової війни. Звернутися б до когось із мудріших у Вірменії. Нехай би запитали єдинокровного. Невже у його серці немає ні найменшого співчуття

до таких же страждань наче ж близьких йому народів, до такого ж горя, яке навіки закарбувалося в пам'яті вірмен?

Як можна підтримувати, схвалювати, заохочувати кровопролитні, осоружні, огидні, звірячі злочини проти одвічно миролюбного українського народу? З яким же каменем за пазухою замість серця повертається у когось язик клеймити мільйони трударів, яких іще вчора проголошували “братами”, відворотними обвинуваченнями в неосвітєних гріхах, навішувати остогидлі ярлики, до яких навіть кати вишинські з бер'ями не додумувалися?

Хіба ж не зрозуміло, що з хворобливої уяви розпалюється непримиренна міжнаціональна ворожнеча? І до чого вона зводиться? До винищення під гаслом “слов'янської єдності” насамперед слов'ян. Огляньмося хоча б на останнє тисячоліття історії. Не когось іншого, як саме слов'ян нещадно викорінював несамолюбний людиноненависник Іван IV на прізвище Грозний, по-українському – Лютий. Продовжували те ж саме “скажений сват” Петро I, “всеєвропейська блудниця”, вона ж – “голодна вовчиця” Катерина II. Ту саму політику успадковували й наступні самодержці включно з Миколою II Кривавим. А Троцький, Ленін, Свердлов, Дзержинський, і зовсім чужі підневільним народам, довели до кривавої “диктатури пролетаріату”.

Нехай для когось ті, з дозволу сказати, імена – “гордість Росії”. Або ще й “святі”. Аби ж лише чорнота того зла не потьмарювала небо над Україною. Воістину, накидається зашморг не “слов'янської єдності”, а слов'янської згуби. І за яким же сатанинським насланням? Таки ж не від милосердного Всевишнього, а від антихриста. Який спрут посягає на планету вищого розуму? За чиїм задумом і для кого вивільняється “життєвий простір”? Число кров'ю очищають благодатні краї для ксенофобського “благоденствія” маніакального “золотого мільярда”?

У північного сусіда на гарматний постріл не допускають до ефіру будь-що, не угодне владі. Спроби свідомих своєї людської гідності літніх жінок покласти квіти і запалити свічки перед українським посольством у Москві придушують у зародку – люто, жорстоко, нещадно. У Криму з церкви Київського патріархату під загрозою вбивства виганяють священників. Оселю настоятеля спалюють. Рятую душу скривджений в Україні як біженець. А в Києві, Святогірську, Почаєві Московський патріархат панує на повну губу, як у себе вдома де ж каземат утисків, переслідувань? І де можна дихнути озоном свободи?

Проклятий народом нікчемний президент-утікач за буйної молодості набирився розуму від тих, у яких татування на грудях – “вексвободы не видать”. Поки ЗМІ, насамперед телебачення, накриватимуть інформаційний простір брудними потоками всеїдності, “чорнухи”, втовкмачуватимуть у голови мільйонів, що “всі однакові” й “усі брешуть”, Україні “вексвободы не видать”.

Річ до речі не приходить. Критика заради розбудови незалежної Української держави і критика на знищення України – ось що треба розрізняти. За біблійним повчанням – відділяти зерна від половин.

Якби всі були безпросвітним хамлом, звідки б узялися гідні подиву досягнення цивілізації? Сіймо ж і розумне, добре, вічне – для прозріння мас. Жорстока юдоль земна. Але ж нові покоління завжди прагнули й прагнуть вирватися з огидної трясовини. Молодим на руду написано підніматися до світліших вершин.

“Літературна Україна”, 4 вересня 2014 рік